

[Kirsten Jacobsen]

byggeri. Disse urimeligheder gælder også, hvis f.eks. pensionisterne kan bevise, at de ikke kan klare trapperne i deres nuværende bolig og derfor ønsker at komme længere ned mod jorden, og kommunerne ikke er i stand til at opfylde dette ønske ved tildeling af en almindelig ældrebolig. Det kan ikke være rigtigt, at danske statsborgere, der har slidt og slæbt hele livet, skal stå efter landets gæster, når det gælder noget så essentielt som retten til at få en bolig.

Svar (7/9 90):

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Baggrunden for de særlige bestemmelser om boligstøtte til flygtninge er de problemer vedrørende flygtnings bosættelse, der blev behandlet i to udvalgsrapporter fra det flygtningeudvalg, som i efteråret 1985 blev nedsat af den daværende boligminister.

Udvalget blev nedsat på foranledning af en henvendelse fra Dansk Flygtningehjælp, Kommunernes Landsforening og Boligselskabernes Landsforening, som påpegede, at et betydeligt antal flygtninge trods længere tids ophold i Danmark endnu ikke havde opnået en varig bolig.

Formålet med udvalgsarbejdet og de ændrede bestemmelser var således at løse de bolig-mæssige problemer i forbindelse med flygtnings integration og at søge flygtnings indpasset på boligmarkedet på en sådan måde, at der blev opnået en rimelig spredning af flygtningsene.

Boligstøttelovens særlige bestemmelser vedrørende beboerindskudslån til flygtninge blev vedtaget i 1986 og 1988 af et bredt flertal i Folketinget.

På nuværende tidspunkt finder jeg ikke, der er basis for at fastslå, at der ikke længere er behov for disse særregler af hensyn til flygtnings integration, men jeg er naturligvis opmærksom på, at bestemmelserne må tilpasses udviklingen.

Spm. nr. S 1185

Til *arbejdsministeren* (31/8 90) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Er det korrekt, at et ungt menneske, der er arbejdsløs og i a-kasse, ved at tage arbejde i f.eks. Tyskland, hvor man jo automatisk er medlem af en a-kasse, ikke kan komme tilbage i

dansk a-kasse uden først at være afmeldt og derfor skal starte forfra med et års medlemskab, før den pågældende igen er berettiget til dagpenge? I det tilfælde dette er korrekt, vil det da ikke medføre manglende fleksibilitet og mobilitet hos unge, der for at undgå arbejdsløshed søger arbejde i et EF-land?«

Begrundelse

Spørgsmålet er begrundet i en konkret sag, hvor en ung mand efter endt uddannelse ikke kunne få arbejde i sin hjemby og derfor søgte et arbejde i Tyskland. Arbejdet var »kun« af ½ års varighed, men den unge mand ville hellere arbejde end gå ledig, og derfor tog han af sted.

Inden sin afrejse opsøgte han a-kassen i fagforeningen med henblik på overflytning – hvilket ikke kunne lade sig gøre. Han så ingen anden udvej end at acceptere udmeldelse vel vidende, at det kunne medføre en økonomisk øretæve efter det halve år. Optimistisk troede han, at han nok skulle finde arbejde. Realiteten blev, at han måtte rejse hjem efter det halve års arbejde, og der var så ingen anden mulighed end at modtage bistandshjælp fra kommunen.

Den konkrete sag viser, at unge mennesker med gåpåmod og lyst til at prøve noget andet i et andet land bliver bremset heri, fordi de skal tænke meget langsigtet med hensyn til eventuelt at blive arbejdsløse igen. Hertil skal lægges frustrationen over, at det tilsyneladende er bedre at lade stå til end kaste sig ud i noget nyt.

Havde den pågældende »bare« ladet stå til, havde han kostet samfundet mange penge.

Hvis fremstillingen er korrekt, bør der laves ordninger, der ikke begrænser de unges lyst til at rejse ud for at finde arbejde.

Svar (11/9 90):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg kan oplyse, at spørgsmålet om arbejdsløshedskassemedlemskab er reguleret i EF-forordning nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet.

Efter forordningens bestemmelser kan man kun være omfattet af ét lands arbejdsløshedsforsikring, og dette vil som hovedregel være beskæftigelseslandets.